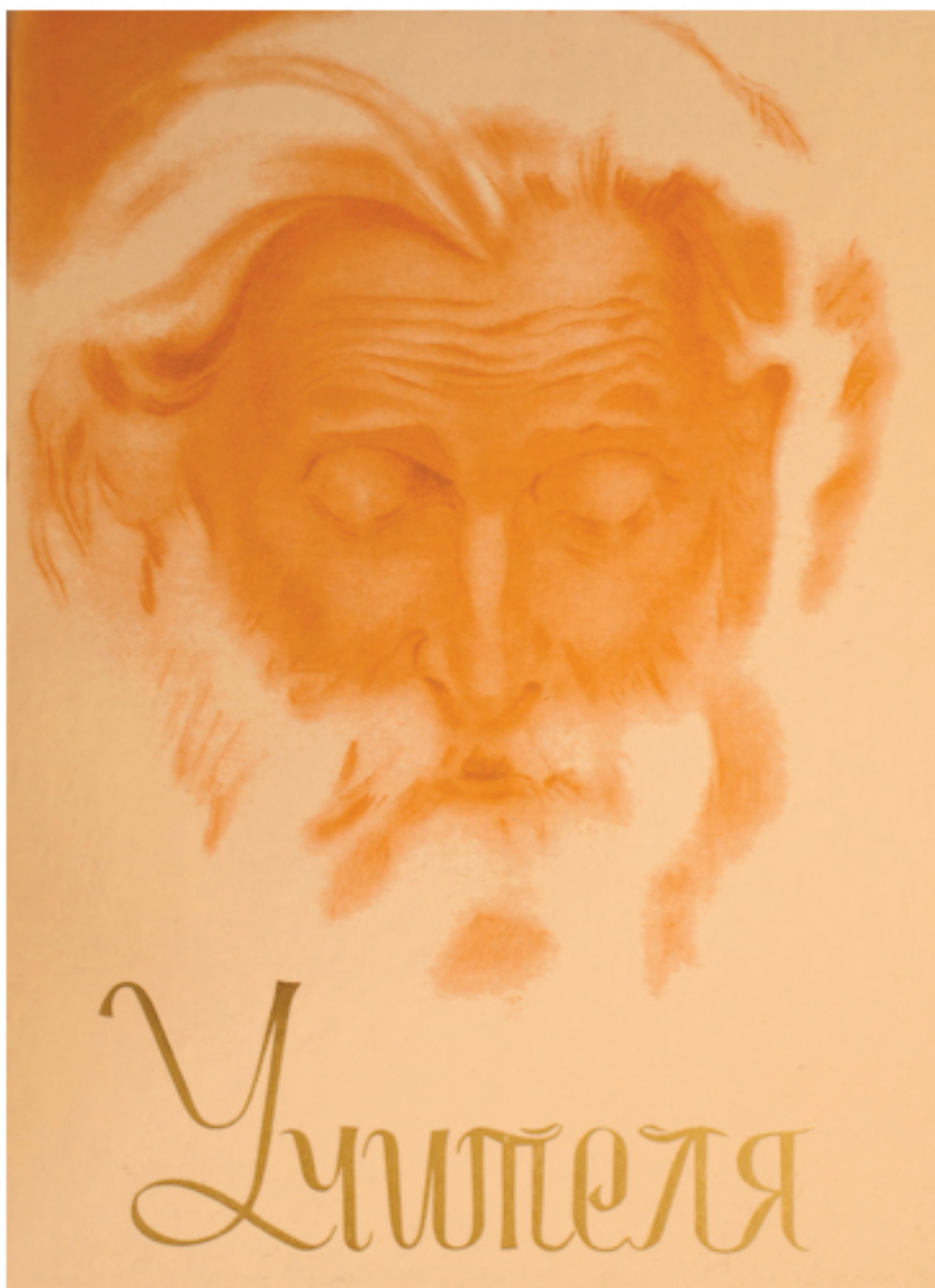
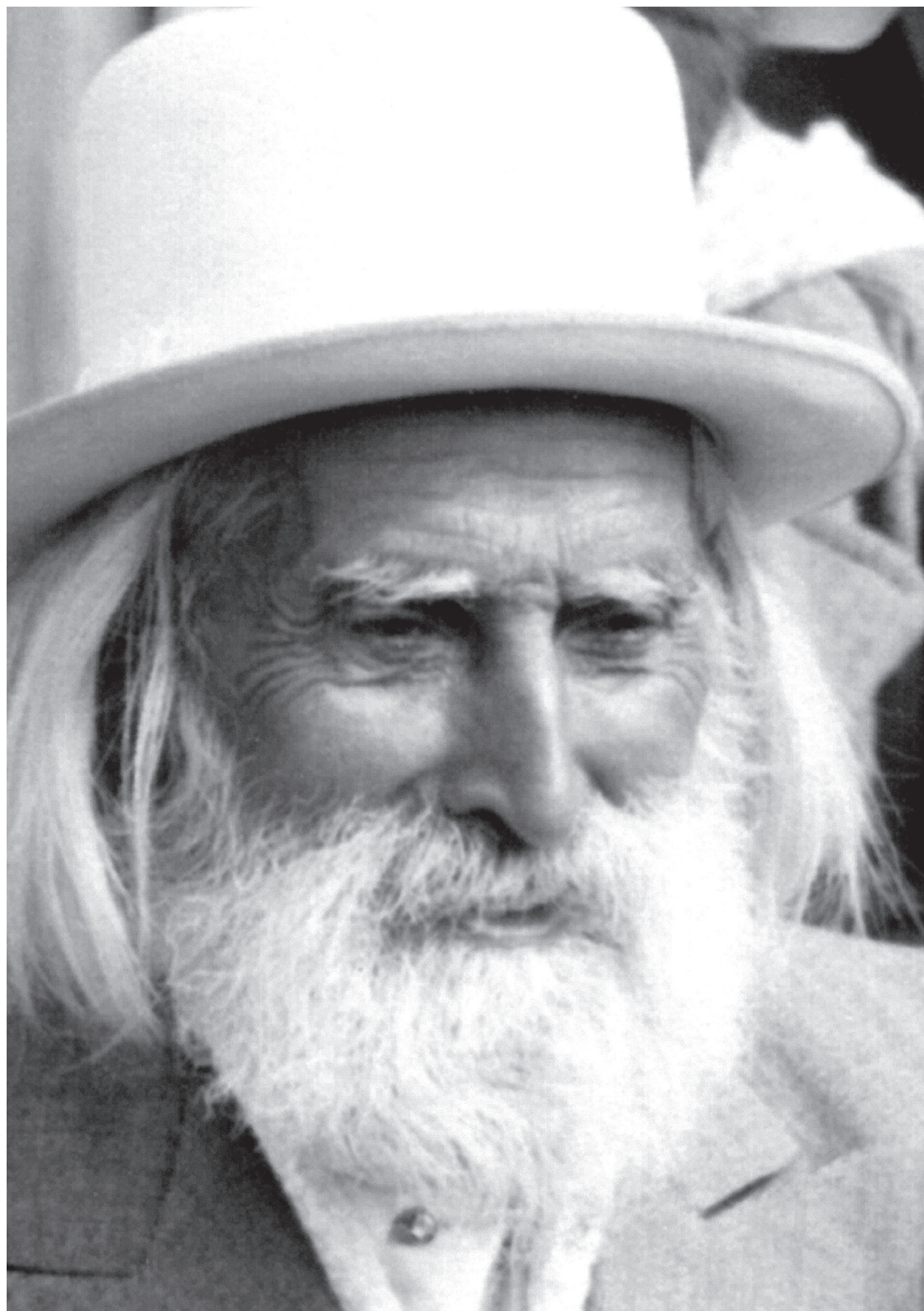

УЧИТЕЛЯ

Издательство Бяло Братство

© Издателство Бяло Братство, София, 2005

© Методи Константинов, Боян Боев, Мария Тодорова, Борис Николов, автори

ISBN 954-744-050-0

УЧИТЕЛЯ

Методи Константинов

Боян Боев

Мария Тодорова

Борис Николов

Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие към трето издание	10
Той иде	13
Предисловие	15

ДЯЛ ПЪРВИ ЖИВОТОПИС И ТВОРЧЕСТВО

Обща характеристика на епохата при идването на Учителя	20
България при идването на Учителя	22
Детски години, юношество, следване	25
Поставяне основите на Обществото	27
Учредяване на съборите	34
Първите години от живота на Обществото	38
Създаване общежитието на Изгрева	41
Учредяване на Школите	45
Неделни беседи	50
Традиции на Бялото Братство	56
Животът в планините	61
Делото на Учителя в чужбина	76
Духовният образ на Учителя	81
Учител и ученик	101
Музикалното творчество на Учителя	113

ДЯЛ ВТОРИ ИДЕИ

Въведение	133
-----------------	-----

ЧАСТ ПЪРВА ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

Първобитно колективно съзнание	138
Развитие на индивидуалното съзнание	140
Разцвет на индивидуалното съзнание	142
Колективно съзнание	144
Космическо съзнание	147
Божествено съзнание	149
Инволюция и еволюция	150

ЧАСТ ВТОРА

МИРОВАТА ЛЮБОВ – ИЗТОЧНИК НА ЖИВОТА

Пред храма на Любовта	156
Любовта като творчески принцип в Битието	157
Търсене на Бога	160
Трите форми на Любовта	161
Любовта е същина на човешката природа	166
Единство в Любовта – Любовта е неделима	168
Прояви и методи на Любовта	170
Стъпалата на Любовта	201
Постижения на Любовта	208
Любовта носи Живот	212
Любовта носи Светлина	217
Любовта носи Свобода	219
Методи за проучване на Любовта	224
Култура на Любовта	236
Пред идване на Любовта	239
В градината на Любовта (притчи за Любовта)	241
Закони и методи на Доброто	249

ЧАСТ ТРЕТА

МЪДРОСТТА – НОСИТЕЛКА НА СВЕТЛИНА И ЗНАНИЕ

МЪДРОСТТА КАТО ТВОРЧЕСКИ ПРИНЦИП В БИТИЕТО

Разумност в Природата	256
Природата е жив организъм	260

МЪДРОСТТА КАТО ПРАВА МИСЪЛ И РАЗУМНОСТ

Условия за правата мисъл	262
Качества на правата мисъл	265
Постижения на правата мисъл	266
Разумност	268

МЪДРОСТТА НОСИ СВЕТЛИНА И ЗНАНИЕ

Проучване на Природата по форма, съдържание и смисъл	270
Нова насока в науката	272
Живата наука	274
Методи за проучване на Мъдростта	277
Закони и методи на Разумната Природа	283

КУЛТУРАТА НА МЪДРОСТТА

Значението на Мъдростта при съграждането на Новата култура	299
Любовта и Мъдростта	301
Лъчи от светлината на Мъдростта (притчи за Мъдростта)	302

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ИСТИНАТА И СВОБОДАТА – ИДЕАЛ ЗА ЧОВЕЧЕСТВОТО

В хармония със законите на Мировата държава	310
Четири стъпала в историята на човешката култура	313
Справедливостта – вътрешният закон	315
Закони и методи на Истината и Свободата	320
Трите основи на Новата култура	332
Високият планински връх (притчи за Истината и Свободата)	334

ЧАСТ ПЕТА

ЖИВОТ ЗА ЦЯЛОТО

Животът като единство	340
Всичко в Природата е плод на общи усилия	343
Що е Живот за Цялото?	344
Животът за Цялото подобрява условията	346
Животът за Цялото развива заложените и дарбите в човека	348
Животът за Цялото е пробуждане на съзнанието	349
Животът за Цялото царува в Разумната Природа	350
Животът за Цялото и международният живот	351
Животът за Цялото е в хармония със законите на развитието	353
Животът за Цялото и Новата култура	354
Ново направление на труда	356

ЧАСТ ШЕСТА

ИДВАНЕТО НА ШЕСТАТА РАСА

Закони за слизване и възлизане на културите	368
Историческата мисия на Бялата раса	374
Предвестници на Новата епоха	376
Учителя за идването на Шестата раса	382
Новата международна организация	398
Синове на Светлината (притчи за новия човек)	402
На работа!	403

ПРИЛОЖЕНИЯ

Обяснителни бележки	408
Речник на остарели и чужди думи	411
Азбучен показател	412
Книгопис	438

*Всичко онова, което съм казал,
няма да загине – то ще си бъде,
това са живи думи ...*

Или

УЧИТЕЛЯ В МЕН

Предисловие към трето издание

Всяко поредно преиздаване на текст е всъщност своеобразна поредна негова интерпретация – като се започне от полиграфичната физиономия на книгата и се стигне до обяснителните бележки или азбучния показател накрая. Най-същественото, разбира се, се случва между кориците и приложенията – там автор, текст и читател се опитват да вникнат един в друг и да стигнат до триединно съгласие. Иначе казано, преиздадената книга всякога е нова, доколкото неизбежно носи оригиналната и различна гледна точка на различните поколения читатели.

„Учителя” се появява през 1947 г. като пръв опит за цялостно представяне на учението на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов) като философска система и нова школа на езотеричното християнство. Авторите са четирима от най-близките му ученици – Методи Константинов (1902-1976), Боян Боев (1883-1963), Мария Тодорова (1898-1976) и Борис Николов (1900-1991). В този смисъл текстовете в книгата могат да бъдат наречени *апостолически*, защото успяват да възкресят възторга, мъдростта и вдъхновяващата мощ на първите християнски писания в „Деяния на светите апостоли” или в посланията на апостол Павел.

Апостолическият жанр се случва само в редките звездни мигове от човешката история, когато се прогласяват нови учения и се създават нови културни течения. Същността на апостолическия жанр не е нито в самата проповед на учението, нито в някакво специфично негово тълкуване. Единствено можем да го определим като *Слово, преживяно в пратениците Му*. И не само заради знака, че *апостол* на старогръцки означава *пратеник*, а най-вече затова, че тъкмо *пратеникът* е най-необикновената категория слушател или читател. Апостолът е едновременно и най-непосредствен във възприемането, и най-автентичен във възпроизвеждането. Както зеницата е първата и последната, която вижда светлината и може да свидетелства за нея. Апостолическият стил е неподражаем, тъй както чистата прозрачност на зеницата е неподражаема за плътната ретина. Ретината рисува от светлината само конкретни образи, а единствено зеницата преживява трептенията на светлината и се оставя да бъде път, по който тя да танцува.

Днес, почти половин век след написването си, книгата на четиримата апостоли около Учителя Беинса Дуно наистина има съдбата на апостолически текст и продължава да се случва в различни поколения или в превод на различни езици (руски, френски, полски). Въпреки че читателят от XXI век сравнително трудно би могъл да почувства едно апостолическо преживяване, като това на апостол Павел например: „Не аз живея, но Христос живее в мен” (*Галатяни 2:20*). Две хилядолетия по-късно дори апостолическата индивидуалност изглежда много по-различно. В нея с необикновена мощ се проявява онова, което живият Христос е изработил за две хиляди години вътре в човешката душа, в човешкия Аз. Това е нестихващо възпламеняващият се импулс на християнизирания душа да преобразува творчески свръхсетивните си тела. Езотеричната наука го нарича *Свети Дух, Дух на Истината* или *Единия Велик Учител*. След две хилядолетия Светият Дух

вече не е само космичен посредник между Божественото и човешкото, а се е превърнал в органична същност на човешкия Аз – неотделимо вътрешно битие на Великия Учител в съзнанието на всеки от нас. Може би затова Учителя Беинса Дуно перифразира знаменития стих на апостол Павел по следния начин: „За окултните ученици този стих трябва да се измени. Добре е да се изостави частичката *не* и той да гласи така: „Аз се уча от Христа, уча се от това, което Той върши в мен.”

Текстовете в третото издание на „Учителя” изобилстват от категории, изписани с главна буква. Несъмнено, знаковото им предназначение се състои в другостта на прочита, различен от разговорното езиково значение на такива понятия като *живот, обич, топлина, светлина, радост, знание, истина, природа* и много други. Всички те са намерили място в семиотичната мрежа на азбучния показател, който се публикува в края на книгата за първи път. Също така с главна буква започват всички местоимения, свързани с индивидуалността на Учителя Беинса Дуно, и може би тъкмо това е специфичното апостолическо послание на четиримата автори. Навсякъде, където те са написали сухото на пръв поглед изречение „Учителя казва”, прочитът може да бъде трансформиран: „Не аз, а Учителя в мен казва”.

Който иска да преживее книгата „Учителя” като действително апостолическо събитие, нека направи този удивителен опит с нейния текст – *аз се уча от Учителя в мен*.

Варна, 15 май 2005 г.

ТОЙ ИДЕ!

Той иде!

Долавяй говора Му в нежното лъхане на вятъра.

В благоуханието, което пълни въздуха.

Долавяй Го в чистия син цвят на небето.

Долавяй Го в тихата светлина на звездите. Те говорят тъй ясно за Оня, Който иде и носи вълната на Любовта.

Новото слиза безшумно в душите като нова музика, като велика хармония, като мощна сила, като ярка светлина, като мекота и нежност, като Любов, която издига душите от смърт в Живот, извежда ги от тъмнина на Свобода и простор.

Отворете с радост душите си за Оня, Който иде!

Запалете светилниците си!

Облечете се със светлите дрехи на Чистотата, украсете се със злато и скъпоценни камъни, за да Го посрещнете.

Той иде и носи изобилни скъпи дарове.

Приемете ги и ще се повдигнете в ново битие, ще влезете в досег с една велика Реалност и ще кажете: "Досега не съм живял, от днес започвам да живея."

Четири работи ще те приготвят за идването Му:

Ще ореш, ще копаяш, ще сееш и ще жънеш.

Той иде.

И ще чуеш гласа Му. Той прилича на гласа на хилядострунна арфа, като глас на много води, на нежна песен. И като Го чуеш, ще проблесне в теб светъл спомен. Този глас ти е тъй познат, близък и свой.

И сухите, разпръснати кости ще се скачат една с друга, ще се облекат с плът и кожа и Духът ще ги оживи.

И няма да вият вече чакали в развалините и пустините.

И там, дето не е имало води, ще протекат буйни кристални извори.

И изсъхналата лоза отново ще се раззелени и ще дава изобилен плод.

Пригответе пътя на Мощния и Силния, Който иде!

ПРЕДИСЛОВИЕ

От дълбока древност Балканите са били люлка на духовен живот.

Хилядолетия преди Христа, когато голяма част от човечеството е тънело в невежество и мрак, на Балканския полуостров пламва една ярка светлина, която посочва нов път в развитието на човечеството. В свещените недра на планините Рила и Родопи е създаден мистичен център – Школата на Орфей. Този представител на светлите гении на човечеството е роден и откърмен в Тракия, сред величествената ѝ девствена Природа. Орфей е велик Мъдрец, посветен в мистериите на Египет, владеещ висшето знание и магическите закони на музиката. Той създаде мистичната традиция, мистичното движение, което стана център на нова култура, даде нов тласък на Бялата раса.

Древните елини са смятали Тракия (южната част на България) като страна на Светлината, като отечество на музите. Там, при високите Рило-Родопски върхове, се е намирало светилището на Орфей. Там се е преподавало свещеното изкуство, поезията и музиката. Там Орфей е възвестил великите закони на Живота.

По-късно Балканите втори път стават огнище на културен тласък. Преди хиляда години в България се роди движение с международно значение – това движение беше богомилството. Богомилите бяха носители на истинското Христово учение. Те възвестиха простия, чист и свят живот, основан върху любовта, братството и равенството между хората. Те станаха носители на нови идеи, които имаха общочовешко значение. Богомилството имаше не само духовен характер, но то ратуваше за дълбоки социални реформи в тъмната епоха на феодализма и средновековието.

Днес трети път България и Балканите стават люлка на едно движение с общочовешко значение – Новото учение, учението на Любовта, което Учителя донесе на света.

Днес Учителя дойде да покаже един нов път на човечеството. В сегашната епоха се завършва един дълъг цикъл от ред култури на слизване, на отдалечаване на човечеството от Великия разумен център. Сега то е достигнало до крайния предел и трябва да се направи завои, да обърне кормилото на Живота и да тръгне по новия път нагоре, към Великия източник, откъдето идва Животът.

В такъв важен момент Учителя идва, както е идвал във всички по-важни моменти от живота на човечеството. Той носи знанието, силите и методите за работа, необходими в пътя, който предстои. Върху това знание ще бъде изградена Новата култура.

Любовта влиза днес като една нова Сила в човешките души. Досега тя се е проявявала частично, сега тя става ръководна сила. Тя ще организира вътрешния и външния живот и ще създаде Новата култура на Любовта и братството.

Изключителна епоха е, когато Учител идва между хората, живее между тях и заедно с тях. Той става център, около който новите сили, новите идеи почват да действат; един нов Живот почва да се изгражда. Този Живот намира отзвук в човешките души и тогава се почва едно чудно явление – създаването на един нов свят.

Животът и Знанието са едно. Всички, които търсят Знанието, се наричат ученици на Живота. Ние сме ученици днес. Всички вие ще бъдете ученици утре. Един е пътят, който стои пред нас, и рано или късно всички ще минат по него. За този път е необходимо Знание – Светлина. Пътят е приложение на това Знание. Учителя го даде изобилно. Той създаде един малък свят, подходящи условия и среда. Той реализира в един момент този

живот на бъдещето. В това кратко време от няколко десетки земни години Учителя внесе този Живот, предаде това Знание, събуди спящите Сили на душата, извърши великото чудо на пробуждането и се оттегли. В този кратък миг са вложени силите, зародишите и възможностите на бъдещата култура, тъй както в семката са вложени качествата, силите, възможностите на голямото дърво, което ще се развие и принесе плод.

В този смисъл, когато говорим за Учителя, ние разбираме Великия Разумен свят – всички Възвишени същества, които работят над човешките души и ги повдигат. Всички светли идеи, всички благородни пориви, цялото знание и култура на човечеството се дължи на тях. Ние ги наричаме Големите братя, Белите братя, които бдят над нас. Те са извели човечеството из мрака на вековете, те го водят към светли бъднини. Всички те образуват Великото Всемирно Бяло Братство. Те посещават човеците и работят между тях и с тях, видимо или невидимо. Този Разумен център привлича всички, които са подготвяни през вековете и са готови да приемат този живот, да влязат като работници в него.

Мировият Учител иде от Всемирното Бяло Братство. Той се е явявал през хилядолетията под разни имена, всред различни народи, ала идеите, животът, знанието, които Той носи, не са затворени в границите на един народ или дадена епоха. Те са достояние на цялото човечество.

Голяма привилегия за един народ е, когато всред него дойде Учителя. Това е златният век в неговата история. Тогава той се намира под закрилата на Великия Разумен свят и през каквито изпитания и опасности да мине, излиза невредим. Ала и голяма е отговорността му, ако не го приеме и послуша.

Тази книга говори за онези следи, които Учителя остави в света на формите, ала тя говори и за онези велики идеи, за онези мощни сили, които Той внесе в живота и които вече работят и преобразяват света.

Божественото започва с най-малкото, с най-слабия разумен подтик, който действа отвътре и отвън. Той е началото, предвестникът на Мощния и Силния, Който иде – Божият Дух.

Идването на Учителя не е еднократно явление, макар за дадено време да има конкретен израз в света на формите. От този момент Той действа като една нова сила на Живота. Той е Високият идеал, към който всички се стремят. Той работи в човешките души през цялата вечност, докато ги повдигне и въведе в света, в който Той живее.

Всички, които Го очакват, ще станат за работа. Те Го познават, отдавна те гладуват и жадуват за Словото на Живота. На тях ние казваме: “Близо до вас има Извор с обилни кристални води.”

Учителя се явява тъкмо в епохата на големите световни политико-стопански и интелектуални противоречия, като показва изходния път – път към разумната култура. Защото след тези големи катастрофи иде едно издигане на човешкото съзнание в по-висок свят.

Преди две хилядолетия Христос каза: “В онези дни Луната ще потъмнее, Слънцето няма да дава светлината си и звездите ще паднат.” Някога Великите Ръководители и Учители са говорили вечните истини, забулени в символи, защото хората не са били готови да ги приемат. Днес човечеството минава през огъня на страданията, които представляват посвещение, подготовка за разбиране на Истината.

Думите Христови в цитирания стих в днешната епоха стават действителност. В този стих Луната символизира външните религиозни форми – те ще рухнат. Слънцето символизира формата на държавата. Звездите символизират авторитетите във всички области на живота.

Тази книга има задачата да покаже начините, методите, които дава Учителя и чрез които човек непосредствено може да схване основния тон на Живота. Човечеството

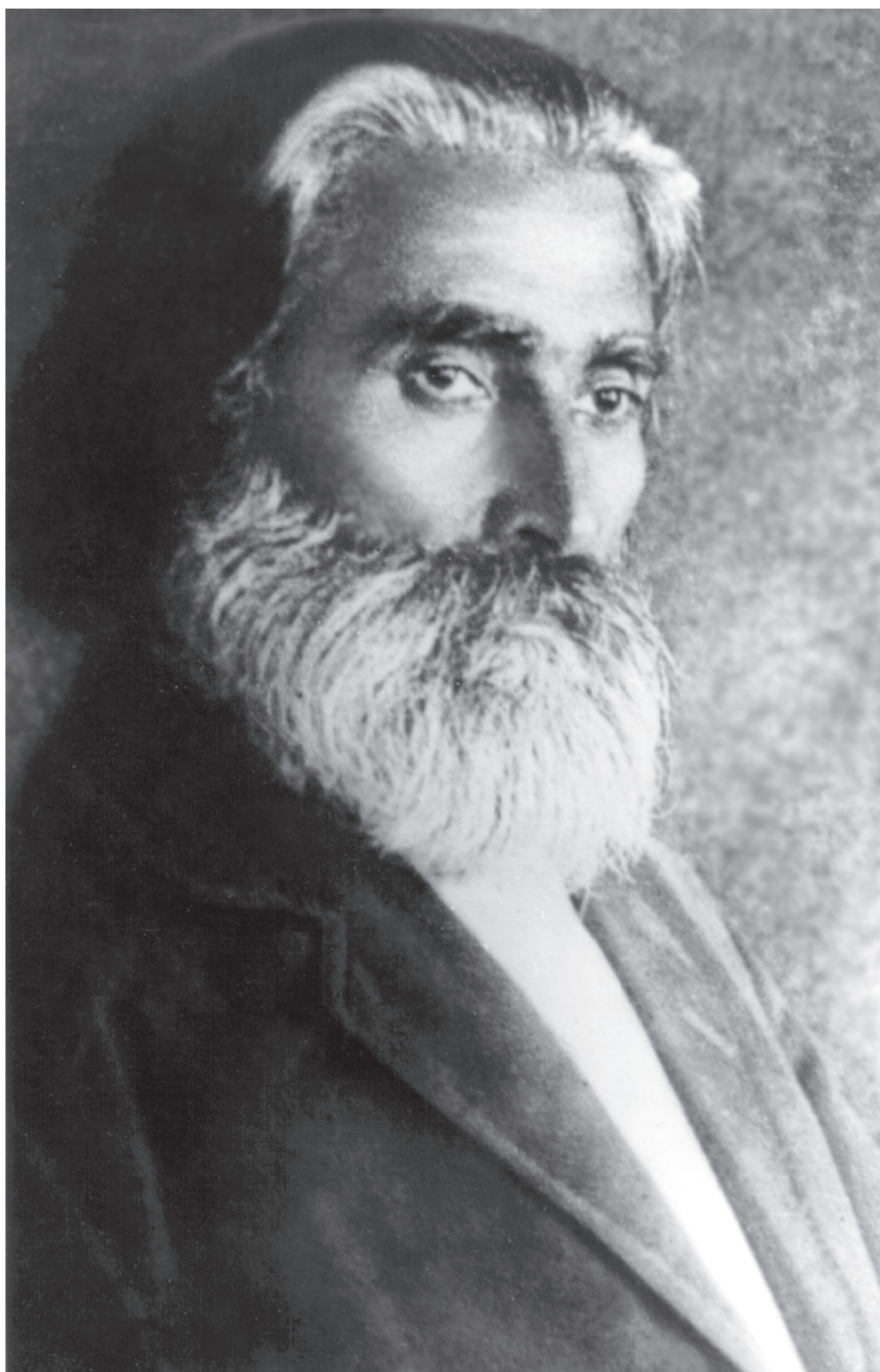
може да намери своето място в Битието, да разбере своите задачи в необятния път към съвършенството, който се губи в безграничността.

Тази книга има за цел да посочи как Учителя разкрива един Живот, който е съобразен с висшите форми на Битието и който ще бъде идеал за цялото човечество. Тази книга посочва един висш Живот, подробно изразен в беседите и лекциите на Учителя и който е вечният копнеж на човешката душа. Този Живот ще бъде реализиране на вечния блян на човечеството за Красота, Истина, Свобода и творчество.

Защото е дошъл моментът, когато цялата подготовка на човешкия ум, сърце, воля, душа и Дух, която подготовка са извършили Великите Учители на миналото, днес да намери своя конкретен израз, да се реализира – човечеството да влезе в един нов Живот. Сега Учителя посочва пътя за осъществяване на това, което са говорили Великите Учители на миналото и особено Христос. Така ще имаме резултат, от който ще могат да се ползват както отделната личност, така и обществото, народите и човечеството.

Тази книга е предназначена за душите, които търсят пътя на Истината. И като го намерят, ще го покажат на своите братя, залутани в безпътицата на съвременната цивилизация.

Изгрев – София, 1947 г.

Дял първи

Животопис и творчество

ОБЩА ХАРАКТЕРИСТИКА НА ЕПОХАТА

Историческите епохи в културния живот на отделните народи и на цялото човечество са нещо живо. Те подлежат на същите цикли, на същото развитие, както живите същества. Най-първо се зачеват, после се раждат, растат, дохождат до своя разцвет и като дадат израз на своите духовни и материални ценности, отстъпват мястото си на следващите епохи, които се зачеват с още по-голям вътрешно-прогресивен потенциал.

Човечеството в своето вековно развитие е преживяло изгрева и залеза на много епохи. Всяка епоха има своите задачи и постижения във Великия Божествен план и само в него тя може да бъде разбрана.

Постиганията в една култура се определят от отношението на човека към Вечните Божествени принципи – Любовта, Мъдростта и Истината. Когато човек изгуби връзката си с тях, животът изгубва всякакъв смисъл, човек изпитва вътрешна пустота, изгубва посоката на своето движение, изпада в безпътица. Това е период на застой, движение в затворен кръг.

От този момент човек почва да губи Живота, Светлината, Свободата си. Той става лекомислен, отрича духовните ценности, Разумното начало, Вечния живот, изгубва пътя към съвършенството. Съмнението и недоволството изпълват душата му. Той става подозрителен и враждебен към всички. Страхът – древният закон на животинското царство – постепенно го обзема. В това положение човек е изложен на опасността да загуби Свободата си. В този момент от Великия източник на Живота идва една нова вълна, един нов подтик, който извежда човека от това статично положение, една нова, свежа струя навлиза в живота – това е новото. И понеже човек не го разбира, почва да му противодейства. От този момент настават борби, движения, разрушения във външния и вътрешния живот, в личния, обществен и международен живот. Учителя казва:

В стария живот, който е изиграл вече своята роля, става разлагане, каквото и в органическия свят. Обаче това разлагане показва, че в този живот започват да приидват нови енергии, нови сили – условие за новия Живот.

Днес човечеството изживява тази криза. Изправено е пред този изпит. Във всички области на живота настава едно поляризиране на силите. Очертават се тези две течения – старото и новото. В областта на науката, изкуството, религията, социалния живот – навсякъде старото е в борба с новото.

В областта на науката човек достигна до границите на материалния свят, изучи го и със своето точно, ясно и систематично знание създаде условия за тържеството на материализма – един завършен резултат на стария живот. Едновременно с това човек се докосна и до друг един свят, отвъд границите на материалното – до Невидимия, Духовния свят. Това разколеба вярата му в материализма – това е новото. Химията, физиката, математиката, биологията плахо и несигурно прекрчиха границите на един непознат за тях свят. Днес видни математици се занимават с проблема за четвъртото измерение, животът отвъд смъртта е предмет на научни изследвания; новите изследвания върху невидимия човек, шестото чувство привличат вниманието на учените; превръщането на елементите един в друг, разпадането на материята е постигнато и намира приложение. Нови, необозрими възможности стоят пред човека. В биологията странните лъчи на

живата клетка, строителните сили на организма, жизненият магнетизъм са подложени на изследване¹. Един нов път се отваря за научната мисъл и този път извежда човека вън от яките стени на материалния свят.

В социалния живот наблюдаваме същата полярност. Днешното време се характеризира с класовите борби – търсене правото на човека. От друга страна се повдигат духовните движения – за братство и любов.

В международните отношения, от една страна, имаме още стария стремеж за господство в света чрез силата, който създава съперничество, недоверие и омраза в света. А от друга страна, възниква идеята за сближение и съжителство на народите, основано на равенството и взаимното зачитане. Ражда се идеята за единно човечество, в което големите и силните да бъдат в помощ на малките и слабите.

Две сили се борят – старото и новото. Старото обединява човеците чрез насилието. Новото ги обединява чрез любовта и братството. Между тези два процеса обаче никакво равенство по сила не съществува. Старото е силно, могъщо, самоуверено, то е един завършен процес, със зрели, ясни и определени форми. Новото сега започва, то е едва доловимо, с неясни очертания, ала пълно с живот – то носи бъдещето.

Животът иде от един Велик разумен център на Вселената. Той идва ритмично, има своите приливи и отливи. Всяка вълна представлява една епоха. Когато една нова Божествена вълна идва, тя засяга всичко. Всички същества, от най-малките до най-големите, са под нейно влияние: и растенията, и животните, и човекът, и минералите, и елементите. Тази вълна носи в себе си силите и зародишите на една нова култура. В нея те ще се развият и принесат плод. Когато тази вълна почне да действа, вечните истини отново засияват на хоризонта. Светлината заменя мрака, Вратата – неверието, Надеждата – отчаянието, Любовта – омразата.

Казано е: “Словото на Живия Бог иде и то ще преобрази всичко.”

За осъществяването на една епоха винаги един Учител на човечеството жертва своя живот. Силите, които Той носи, дават начало и тласък за осъществяването на тази епоха. За създаването на по-малките исторически периоди, за тяхното изграждане вземат участие гениите на човечеството, талантливите души, както и милионите безименни работници.

В началото на всяка култура един Небесен пратеник иде и чрез езика на един народ дава конкретен, словесен израз на новото. От Неговото Слово можем да съдим за вечното богатство, което иде от Великия Разумен свят.

В XIX век, когато една по една гаснеха духовните ценности в мрака, който се разстилаше над човечеството, една светлина блясна и откри новия път на възход – това беше идването на Учителя. Чрез Своя живот Учителя показва какъв трябва да бъде човекът на Новата култура. Неговият живот стана синтез и символ на тази култура, която Той благовества.

След огненото кръщение на човечеството при днешните събития, в пламъците на страданието ще изгорят и ще се ликвидират всички минали противоречия на индивидите, народите и расите. Сред развалините на стария свят ще се роди човекът на Божествената Любов, която ще обедини народите, за да се почувстват като живи удове на едно цяло.

В тъмнината на днешната епоха изгрява нова светлина. Пред човечеството се откриват нови хоризонти. Ние сме на границата между две епохи. Нови сили се събуждат в човешкото съзнание. Чрез тях човек ще влезе в досег с неизвестни досега страни на Природата. Нови възможности се откриват за човечеството. Един нов свят, пълен с духовни и материални богатства, ще стане достояние на цялото човечество.

В днешната важна епоха Учителя иде със Своя живот и със Своето Слово да внесе нова, свежа струя, нова мисъл, нови идеи, нови сили, да покаже един нов път – Пътя на Любовта, Мъдростта и Истината – за всички народи, за цялото човечество.

БЪЛГАРИЯ ПРИ ИДВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

България е малка планинска страна, ведра и красива. По цялата ѝ дължина от запад към изток минава планинската верига на Балкана. Диплите на нейните предпланини се спускат в хубави долини на север и юг. Северната част на страната се нарича Мизия, а южната – Тракия. Тук се намират древните планини Рила, Родопи и Пирин – мощни масиви, остатъци от стария Източнотракийски континент. Според геолозите той никога не е бил заливан от моретата през всички геологични епохи. През ледниковите периоди от тези планини се спускали могъщи ледници. Те са изрязали дълбоките стръмни долини, гигантските каменни циркуси, тъй характерни сега за тези планини, и са образували многобройните прекрасни езера с кристални води, наречени очи на планината. В тази страна има малки плодородни долини, населени с енергичен, предприемчив, гостоприемен, трудолюбив народ, буден за свободата си, много страдал, вследствие на което е изработил характера на един добър народ. В дълбока древност тук са цъфтели старите култури на траките и одрисите още преди идването на римляните по тези места. От тези култури и досега има запазени следи.

Няма място в тази страна, откъдето да не се виждат красивите очертания на върховете и далечните планински вериги, които се губят в хоризонта.

Има едно съответствие между душата на един народ и Природата, всред която живее. Безмълвното присъствие на тези едри форми очертава хоризонта и дава на душата определени и ясни впечатления. Те турят в ред целия душевен свят на човека. Светлините се менят по тези високи масиви през всички часове на деня и през всички годишни времена. Мълчаливият говор на Вечното буди в душата благоговение и чувство за красота. Планината възвишава човека, от нея лъха нещо необикновено. Там душата търси начин да се докосне до тайнствения Живот, който изпълва Вселената. Свободолюбиви, горди хора живеят в планините. Те не се примиряват с робството. Те са свикнали да се борят с трудните условия на живота и затова са упорити и силни. Планината издига човека над обикновеното поле на живота, гдето той работи. Тя го поставя в досег с Великия живот на Цялото. Под нейното влияние в човека се раждат нови чувства, нови мисли, нови идеи. Слънцето грее другояче в планините – радостно и освобождаващо. В планината човек чувства по-определено и по-ясно отношенията си към всичко. Високите върхове насочват погледа нагоре. Човешката индивидуалност се развива и оформя в планините. Мисълта се пробужда рано.

Човек всякога е търсил в планините утеха и отговор на всички въпроси, които вълнуват душата му. В тях е прибягвал той, за да се отърси от гнета на робството. Просторите и безкрайните хоризонти са поддържали стремежа му към свободата. Вечните истини е търсил човек, качвайки се по върховете, издигнати над равнините на живота.

Защо България беше изходна точка за дейността на Учителя?

На Земята всички океани, материци, планини, реки и други съответстват на дадени области в Духовния свят, свързани са с известни сили и идеи, които действат там, и със съществата, които ги населяват. От друга страна, също такава съответствие имат те и към човешката душа, към различните страни на нейното естество. Когато една култура се посажда в дадена географска област, то е с оглед да се проявят определени сили, качества и способности на душата, да влязат в живота нови идеи, да се направи още една крачка напред в пътя на съвършенството.

България се намира на кръстопътя между Изтока и Запада. Тя се намира между три континента. В нея се срещат силите, които работят в трите континента. Тя има голяма историческа роля като глава в общославянския организъм. Учителя дойде в една славянска страна във връзка с бъдещата мисия на славянството, която не е расова, а общочовешка.

В 1898 г. Учителя отправя едно послание към българския народ и славянството². В това послание Великият Разумен свят чрез Учителя се обръща към славянството, към всички негови синове, малки и големи, и ги призовава на служение в новия Живот, който сега настъпва на тая Земя. Той го нарича *Царство на Мира*. Той казва:

В този Живот са призвани да вземат участие всички люде и народи, които образуват цвета на новите поколения на цялото човечество.

Времето за идването на това Царство е близко; затова, пригответе се. За да устоите на призванието си, вярвайте само на Великата Разумност, която работи в света. Тогава вас ви очаква едно славно бъдеще.

Истината на Живота слиза от света на Вечната виделина да просвети умовете, да възроди сърцата, да въздигне и обнови душите на всички синове на Истината, определени да съставят зародиша на новото човечество, на което славянството ще стане огнище.

Великият Небесен пратеник, Вождът на спасението, ще пристигне с всичката своя сила и духовна пълнота и ще промени вида на този свят.

Времето е близо, Истината ще възтържествува и ще се възцари с пълната си хубост и красота.

Просветете се, съзнайте Истината на Живота, не се двоумете, не се колебайте, отхвърлете вашето малодушие и маловерие настрана, елате към Вечната виделина на Живота, за да бъдете в пътя на Разумното начало, което ви е въздигнало от нищожеството.

Пред вас стои една голяма опасност, която заплашва да разруши всичко свято, посадено от ръката на Божественото провидение. Днес е настанал часът да се реши съдбата на този свят. Небето иде да извърши един коренен и велик преврат, и то сега, в новия век, който наближава. Нова страница на Живота се отваря.

Слабата черта на душата ви е общото разединение и разногласие. То спъва свящото дело. Ако не устоите и отстъпите от призванието си, ако се повърнете назад, както израилският народ в пустинята, ще оставите костите си като тях заради вашето малодушие и неверие. Но новото поколение, което Божественото провидение ще повдигне, ще осъществи Неговите планове, определени да се изпълнят. Ако се отдадете на разпуснатия живот на покварените народи, вие може да затрудните вървежа на вашето дело.

Тези думи на Великия Разумен свят са зов и предупреждение към българския народ и цялото славянство, което е определено да бъде опорна точка на Божествения лост, който да вдигне тежестта на всички духовни и материални противоречия, които спират духа на новата култура.

Някога богомилството, за което ще говорим после по-подробно, се яви като мощно духовно движение да повдигне българския народ, да го освободи от робството, насилието, заблужденията и суеверията. То искаше да просвети този народ, да го въведе в един светъл и свободен живот. В България то беше възпрепятствано да извърши мисията си, ала Божествената искра, която то носеше, запали огъня на Запад и оттам се почна Възраждането, което обхваща цялото човечество. Плановите на Великия Разумен свят всякога се изпълняват, но който е призван да работи за него, а се отклони, ще изкупи

това с големи страдания. България попадна под турско робство. То трая пет века. Малко народи са били под робство през такъв дълъг период. Това беше последствие на известни грешки и отклонения от истинския път. От друга страна, това беше подготовка от Разумния свят, за да може в българския народ да се събуди мощната сила на Божественото. По този начин той да дойде до онова възмъжаване, което е необходимо, за да му бъде възложена една такава задача. Защото, както казва Учителя, страданието е онзи натиск, под който се образуват скъпоценните камъни, създават се духовни ценности, получава се онзи опит, чрез който индивидите и народите узряват и възмъжават.

Българският народ трябваше да мине по пътя на страданието, за да се подготви за своята духовна мисия, да даде условия за идването на Мировия Учител в България, да се подготви да приеме Неговите идеи.

Българинът, член на славянското семейство, морфологически и психологически съчетава в себе си развитото славянско сърце с развития ум на англосаксонската раса. В общославянския организъм той се явява като израз на волевата страна на славянина. Ето защо Мировият Учител е избрал България за своето идване, за да може оттук да направлява силите и да създаде основите за идването на Новата култура, която ще се направлява от тия три космични сили – Любовта, Мъдростта и Истината.

ДЕТСКИ ГОДИНИ, ЮНОШЕСТВО, СЛЕДВАНЕ

Когато Учителя реши да дойде между хората и да се облече в дрехата на един народ, Той избира здрав, благочестив, чист и свят дом. Така Учителя се роди в семейството на свещеника Константин Дъновски в 1864 г., на 11 юли, Петровден, и беше наречен Петър.

Баща му на младини е искал да стане монах в Атонските манастири, за където е заминал, ала на път за там се отбил в Солун да се помоли в старинната църква *Св. Димитър*. Там се е срещнал с един стар монах, с когото е разговарял³. Тази странна среща изменя неговия път в живота. Връща се в родината си, оженва се и става свещеник. Той е един от работниците за възраждането на българския народ – смел, доблестен, честен, с дълбока вяра в Бога и високо съзнание за своя дълг като свещеник.

Майката е била от знатен род, нежна, тиха и любеща⁴.

В такава здрава, патриархална семейна среда е расъл Учителя. Като дете Той е бил с деликатно здраве, ала подвижен, чувствителен, отзивчив, услужлив, внимателен към всички, често замечтан и замислен. От малък Той обичал самотните разходки на открито всред Природата, която е говорила на неговата душа от най-ранни години на разбран език.

Завършил е средното си образование във Варна и Свищов. След това отива една година учител в с. Хотанца, Русенско, дете оставя светли спомени между учениците си⁵.

*Свещеник Константин Дъновски
(около 1910 г.)*

*Константин Дъновски и жена му
Добра Чорбаджиатанасова; зад тях
– първите им деца Мария и Атанас*

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

